

AFSPIEGELING

Een toneelspel in drie bedrijven

door

GRIET VANDERMEULEN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Korte St. Annastraat 19 – 2000 ANTWERPEN
Tel: 0 33 66 44 00
E-mail: info@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AFSPIEGELING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **GRIET VANDER MEULEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2022/0220/026

ISBN 9789038516462

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be

E-mail: info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren)

LUDOVIC: In het 1ste bedrijf : 29 jaar, in het 2de en 3de bedrijf 54 jaar, afhankelijk van de persoon en de situatie wordt hij ook Ludo of Vic genoemd. In de flashback is hij 6 jaar.

MA: In het 1ste bedrijf : een vijftiger, in het 2de en 3de bedrijf een dementerende tachtiger.

PA: (Robert) 1ste bedrijf : een vijftiger

HARDE: (is de negatieve innerlijke stem van Ludo. Hij vertaalt zijn schuldgevoel en angst): het is een man zonder gezicht, donkere kledij + zwart masker. Het op en af scène gaan van deze stem gaat gepaard met steeds hetzelfde harde geluid.

ZACHTE: (is de positieve innerlijke stem van Ludo. Zij vertaalt troost en welbevinden): het is vrouw zonder gezicht, lichte frivole kledij + wit masker. Zij keert als Sylvie terug in het 2de en 3de bedrijf. Het op en af scène gaan van deze stem gaat gepaard met steeds hetzelfde speese geluid.

NOTARIS: man

SYLVIE: vrouw – halfweg de 30

JOHANNA: vrouw begin 60, in rolstoel. In de flash back is zij 9 jaar.

Onderstreepte tekst (=gedachten en stemmen) is in AN, de rest in het dialect. Dit om een duidelijk verschil te scheppen tussen de twee.

Stemmen komen en gaan via de daarvoor voorziene openingen op scène (niet langs de deuren!) De zachte komt altijd uit gat B. De harde uit gat A.

Het 1ste bedrijf bevat een flashback (= het traumatisch ongeval op de boerderij, 25 jaar geleden). Dit wordt op video afgespeeld in het 1ste bedrijf. De flashback heeft een andere rolbezetting. Hierin spelen mee:

- Ma en pa
- 2 kinderen in de rol van Ludovic (6 jaar) en Johanna (9 jaar)
- enkele stalknechten, brandweer en hulpdiensten en eventueel burens, voorbijgangers.

DECOR

Het verhaal speelt zich af op een boerderij. Rechts boven in de slaapkamer is een scherm waarop een video kan afgespeeld worden.

Decor in 3 delen

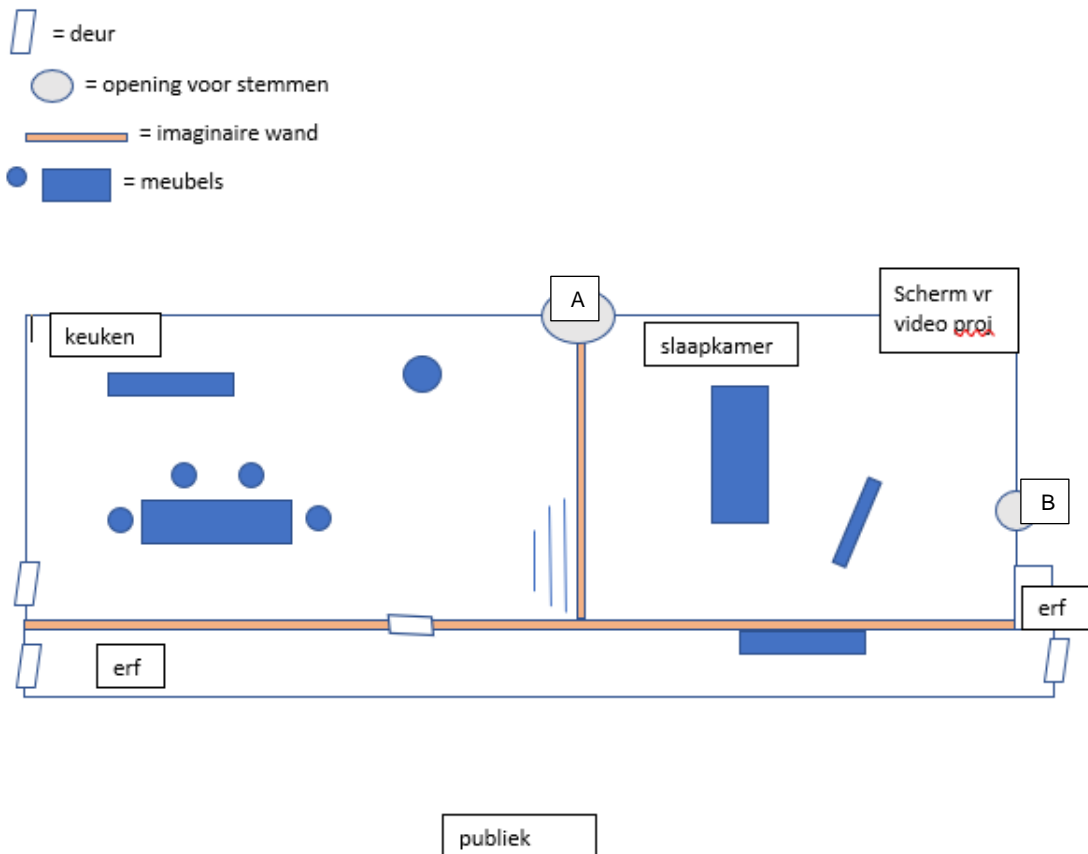
Links : keuken (een relaxzetel + gedekte tafel met stoelen, een kast, een wandklok. Er is een imaginaire voordeur vooraan)

Rechts : kamer met staande spiegel en bed. 3 trapjes omhoog maken de verbinding met de keuken. Ook hier zijn deuren en wanden imaginair)

Tussen beide kamers is in de achterwand een opening waardoor de stemmen op en af scène kunnen. Er is nog zo'n weg naar buiten rechts in de slaapkamer.

Voor de beide kamers ligt een strook voor het erf: gras met rechts een deur naar de schuur, links deur om af te gaan. Er staat een bank ter hoogte van de slaapkamer.

Schets van het decor

EERSTE BEDRIJF

(Vader en moeder zitten aan het ontbijt. De radio speelt en camoufleert het

gesprek dat ze voeren. Moeder staat recht en loopt naar de trap.)

MA: Ludo! ...Ludo! Ludovic!!!!

LUDO: Ja...?

MA: Kom opstaan! 't is zeven uur.

(Ludo komt naar beneden. Hij zet de radio zachter en gaat aan tafel zitten.)

LUDO: Zeg ma, waarom weer zo vroeg? 't Is weekend!

PA: De beesten kennen geen weekend. Wij dus ook niet. Er is trouwens veel werk.

LUDO: Als we jou moeten geloven, is er altijd veel werk.

PA: Er zijn twee koeien die vandaag gaan kalveren. Misschien zelfs nog een derde.

LUDO: Ze kalveren niet eerder door vroeger op te staan hé.

PA: En de melkmachine moet vandaag helemaal gereinigd worden. Er zaten gisteren teveel bacteriën in de melk.

(Ludo zucht/blaaft)

Dan moet er nog iemand met me mee om de tractor op te halen, zodat we morgen kunnen beginnen ploegen.

LUDO: Ah, is die eindelijk hersteld?

PA: Ja, maar gezien het zaterdag is, kan ma er niet mee om. Dus Ludo, ik stel voor dat jij meegaat?

(Pa kijkt niemand aan. Ludo daarentegen kijkt zijn vader strak aan.)

LUDO: Jij weet heel goed dat ik voor niets van het erf kom.

PA: *(Zucht)* Maar Ludo, Dat kan nu niet anders. En ooit zal je zal er toch eens een gedacht moeten van maken om hier buiten te komen.

LUDO: Ik zie niet in waarom.

PA: Wat als wij er niet meer zijn om alle zaken buiten het hof te regelen?

LUDO: Alles is op te lossen. En daarbij... zo ver zijn we nog lang niet.

PA: *(Zucht)* Verdomme Ludo, Ik kan toch moeilijk, én de auto, én de tractor tegelijk besturen?

LUDO: Eén van de knechten kan toch meegaan. Die zullen maar al te blij zijn met zo'n karweitje op zaterdag.

PA: Och voor zoiets... dat is de moeite niet.

LUDO: Je vindt wel iemand.

PA: In 't weekend?

LUDO: Zelfs in 't weekend.

PA: *(Kijkt ma aan.)* Het ziet er naar uit dat ik vandaag de hele dag zal moeten werken.

MA: 't Is niet erg. Voor deze ene keer ga ik wel alleen. Wat koffie ?

LUDO: Ja, graag.

PA: Nee dank u, voor mij niet. Maar ik ga nog wel een boterham nemen. 't Is lekker brood. Is dat met ander meel?

MA: Ludovic heeft gisteren weer wat geëxperimenteerd.

LUDO: 't Is een mengeling van tarwe, spelt en rogge.

PA: Wel, 't is echt goed brood. Al jouw experimentjes... je zou er allicht een commercie kunnen van maken.

LUDO: Je brengt me op gedachten...

(... een rustig gesprekje tijdens het eten – het nieuws in de radio gaat over een brand. Ludo staat recht en doet de radio uit.)

PA: Sinds wanneer ben jij zo op stilte gesteld?

LUDO: Sinds daar toch niks interessants uitkomt.

PA: Geef me de krant eens.

(De krant ligt op de kast. Op de krant liggen pa's sigaretten en aansteker. Ludo kijkt naar de krant en op het moment dat hij er wil naar grijpen klinkt een hard lawaai en komt de harde binnen. De ouders doen gewoon verder, kijken niet op want zij zien of horen die stem niet.)

HARDE: Nee, dat doe je niet!

(Ludo verstart kijkt de harde niet aan en trekt zijn hand terug.)

Je bent toch geen klein kind? Hij moet jou niet zeggen wat jij moet doen.

PA: Ludo, de krant graag.

HARDE: Je laat je niet commanderen. Door niemand! Zeg hem dat je de krant niet geeft.

LUDO: Nee... *(hij keert zich om, weg van de kast en de krant)*

(Ouders kijken op.)

(tegen pa gericht) Nee, ik laat me door jou niet commanderen.

MA: Ludo jongen, overdrijf je nu niet wat? ... Pa commandeert je toch niet. Hij vraagt je gewoon om de krant te geven.

LUDO: Wel, en ik zeg hem dat ik ze niet geef. Als jij dat zo gewoon vindt, doe het dan zelf he. *(Gaat terug zitten)*

PA: Ludovic! Praat niet zo tegen je moeder en geef me nu gewoon die krant.

HARDE: Dat slik je niet idioot!

LUDO: Nee!

HARDE: En blijf daar niet zo zitten. Laat hen zien dat je niet zomaar alles pikt. Doe iets!

PA: Is dat nu zo'n grote moeite?

(Ludo springt recht en trekt daarbij het tafelkleed van onder het servies. Ma en pa springen gelijktijdig recht en deinzen angstig achteruit.)

LUDO: *(Roept)* Nee zeg ik. Nee, en nog eens nee! Jullie hebben me niks te bevelen! Laat me met rust!

MA: Ludo, jongen... kalm...

LUDO: Ik bèn kalm!

HARDE: De stoel! Neem de stoel!

(Ludo neemt een stoel.)

Vooruit!

MA: Nee Ludo! Niet doen! Stop!

(Ludo gooit de stoel voor zich uit. Ouders springen weg.)

PA: Ludo ... alsjeblieft, geen geweld. *(gaat naar hem toe, zet de stoel terug recht en neemt zelf de krant.)*

HARDE: Is dat alles? Je gaat het hier toch niet bij laten? Vooruit idioot, bewijs dat je geen lafaard bent.

PA: Dat was nu echt nergens voor nodig.

HARDE: Neem het mes! Gooi het naar hem! Laat hem boeten voor zijn respectloos gedrag.

(Ludo bukt zich, grijpt naar het mes maar zijn hand blijft er besluiteloos boven hangen.)

NU!

(Ludo neemt het mes en houdt het dreigend voor zijn vader. Pa verstart.)

LUDO: Was ik daarnet misschien niet duidelijk genoeg?

PA: Ludovic, ik... *(Hij houdt zijn handen omhoog.)*

MA: Nee Ludo! Doe alsjeblieft geen domme dingen! Alsjeblieft!

LUDO: Zwijg! En stop nu met zeggen wat ik wel of niet moet doen! Jullie hebben allebei niks over me te zeggen. Hoor je: niks!

(Ludo zwaait het mes nu ook naar zijn moeder. Ma drukt zich tegen de muur.)

HARDE: Vooruit, steek hen! Waar wacht je op? Ze hebben er toch om gevraagd?

(Ludo aarzelt. Hij draait zich met een ruk om en steekt het mes met de punt in de houten snijplank die op de grond ligt. Hij zakt op zijn knieën neer naast het mes, blijft naar de grond staren.)

Stomkop! Zelfs dat lukt je niet! Maar hier stopt het niet sufferd. Ruim de boel op en steek dan het mes in je eigen laffe hart. Ik wil je zien kronkelen in je eigen plas bloed.

(Ludo schudt zijn hoofd.)

LUDO: Nee! Nee!

HARDE: Ik denk het wel. Of heb je liever dat zij eraan gaan? Het is dat of ik steek de hele boerderij in de fik.

(De harde verlaat met veel lawaai de keuken. Ludo zit schommelend neer op de grond. Zijn handen drukken op zijn oren.)

LUDO: *(mompelt)* Nee, nee.... Geen brand.

(Het is stil. Alleen het gesnik van mama en het gemompel van Ludo is hoorbaar. Ineengedoken schommelt Ludo verder. Gespannen stilte duurt even. Vader staart voor zich uit. Tik tik... (= de wandklok) Iets later staat vader recht. Met zijn hoofd naar de grond gericht sloft hij naar buiten.)

PA: 'k Ga werken... buiten.

(Ma zakt als een hoopje ellende neer op de grond. Weer gespannen stilte. Tik

tik... Dan kijkt ma voorzichtig op naar Ludo. Ze schuift naar hem toe. Ze wrijft hem over de rug.)

MA: Ludo jongen, wat is dat toch altijd? Zo kan het toch niet verder?

LUDO: *(Schudt van nee.)* Het was niet mijn bedoeling...

MA: Luister, ik weet dat je het niet gemakkelijk hebt, maar....

LUDO: 't Gaat wel weer. *(Haalt zijn schouders op.)*

MA: Je moet je laten helpen. Je moet die driftbuien onder controle krijgen.

LUDO: Je begrijpt het niet.

(Even stilte.)

MA: Ik wil het begrijpen hé, maar leg het me dan uit. Vertel erover ...

LUDO: Dat kan ik niet.

MA: Ludo, alsjeblieft, je moet erover praten! Je moet het op z'n minst proberen.

LUDO: Sorry, nee ... dat gaat niet! *(Voorzichtig staat Ludo op en raapt iets van de grond op.)*

MA: Maar jongen, zoals het nu is, gaat het ook niet hé. Het wordt steeds erger. En...
Je maakt me bang.

LUDO: Dat is nergens voor nodig.

MA: Ik ben bang om je te verliezen en ik ben bang dat er ongelukken van komen.

LUDO: Dat gebeurt niet.

MA: Ben je dat zeker?

LUDO: *(Haalt zijn schouders op.)* Ik moet erover nadenken.

MA: Heb je dat al niet zo vaak gedaan?

LUDO: Ma, ik ben er mee bezig. *(ongeduldig)* Ik los het wel op. Ik beloof het.

MA: Wanneer?

...

LUDO: Het komt allemaal in orde.

MA: Echt?

LUDO: Echt. *(Raapt een stukje van het servies op. Hij draait het om in zijn hand en kijkt ernaar.)* En als het dan allemaal voorbij is, koop ik jou een heel nieuw en duur eetservies waarbij alle kopjes en schaaltes terug samen passen.

MA: Dat is lief, maar dat hoeft niet.

LUDO: Villeroy & Boch, of Wat zou je liefst willen?

MA: 't Gaat me niet om het servies.

LUDO: Dat weet ik. Maar ... je zou me gelukkig maken wanneer je later je boterham steeds op hetzelfde bordje kan smeren of koffie kunt drinken uit een tas waar de jaren wel hun ringen in achtergelaten hebben.

MA: *(Zucht.)* Oké, merci. *(Pakt Ludo even vast.)* Ik begrijp dat ergens wel hé. Maar het belangrijkste voor mij is dat jij hier uit geraakt.

(Ludo knikt.)

Kom, laten we dit hier samen opruimen.

(Ludo en ma ruimen de scherven op. Ludo neemt het mes en verstopt het ongemerkt achteraan in zijn broek.)

Eigenlijk vind ik dit servies toch niet zo mooi. *(lachend)* En al bij al is er toch nog heel wat gespaard gebleven hé.

(Ma haalt een ander servies uit de kast in een totaal andere kleur en houdt het naast één van de ongeschonden kopjes. De kast staat vol met veelsoortig servies. Allemaal verschillende kleuren en vormen.)

Al die verschillende vormen en kleurencombinaties ... 't Heeft ook wel iets... 't Is in ieder geval origineel. Vind je niet?

LUDO: Ma, het spijt me echt... Het zal niet meer gebeuren. Ik wilde je niet bang maken.

MA: 't Is oké.

LUDO: Ik beloof dat ik altijd voor je zal zorgen. Hier op de boerderij. Wat er ook gebeurt.

MA: Ik weet dat je een goede jongen bent.

LUDO: Ik ga straks pa gaan helpen, buiten. Maar eerst wil ik wat tot rust komen. *(Gaat richting trap.)*

MA: *(Knikt hem twijfelend toe.)* Ludovic, ...

(Ludo stopt halfweg de trap.)

Misschien is 't beter om hulp te zoeken van buitenaf? Iemand waarmee je wel kan praten?

LUDO: Ja... misschien... Ik zal erover nadenken.

(Ludo gaat de trap op naar de slaapkamer. Ma kijkt hem na.)

MA: Nadenken, nadenken, nadenken.... altijd maar nadenken. *(Hoorbare zucht.)*

(Ma gaat de keuken uit. Ludo loopt ijsberend rond in de slaapkamer en richt zich dan tot het publiek.)

LUDO: Mijn moeder heeft gelijk. Zo kan het niet verder. We gaan er allemaal aan kapot. Ik moet echt iets doen.

(Ludo gaat voor de spiegel staan. Hij recht zijn rug en ademt hoorbaar uit. Hij kijkt een tijdje star naar zijn eigen spiegelbeeld.)

LUDO: ...Kan ik met jou praten?

(Ludo richt zich weer tot het publiek.)

LUDO: Zou het helpen om tegen mijn spiegelbeeld / tegen mezelf te praten? ... Misschien moet ik dat eens proberen. 't Zal in ieder geval geen kwaad kunnen...

(Ludo richt zich terug naar de spiegel.)

LUDO: Hey Ludo.... Ik ben negenentwintig en ik heb een geheim.

(Ludo zet een stap achteruit en knikt zichzelf bemoedigend toe. Hij ademt opnieuw diep en hoorbaar in, zet terug een stap vooruit.)

Mijn geheim gaat overal met me mee. Het zit achter mijn oor. Het is een onzichtbare loden helm die op mijn gedachten drukt.

(Ludo zet opnieuw een stap achteruit. Hij draait zich terug om naar het publiek.)

LUDO: Ik ga een drastische beslissing nemen. Die helm afgooien. Ik moet! Ik loop er al veel te lang mee rond. Ik heb er nog nooit over gesproken. Met niemand. ... Je vraagt je af hoelang? Ik weet het niet juist. Ik weet niet wanneer het er precies gekomen is. Ik denk... iets na het accident? ... Dat is nog zoiets... dat accident. Iedereen zegt 'hét ongeluk'. Maar ik weet wel beter. Niemand spreekt het luidop uit, maar ik zie het in hun blik. Die vele ogen die me toeschreeuwen: 'jij... Jij bent de schuldige.' En dat... dat is helemaal juist.

(Van buiten klinkt lawaai. Ludo kijkt door het venster. Hij ziet zijn vader over het erf lopen, in werkkledij. Paj houdt halt, hoest, steekt een sigaret op. Hij gaat met een elektrische bosmaaier aan de slag. Hij stopt zijn werk en kijkt naar Ludo.)

PA: Ludo, kom je?

(Ludo knikt.)

Ik heb je hier nodig! Voor de melkmachine.

LUDO: Direct...

PA: Ik leg alvast alle gerief klaar in de schuur.

(Pa gaat de schuur in. Ludo draait zich snel weg van het raam. Pijn is zichtbaar op zijn gezicht.)

LUDO: Ho ... de schuur...! *(Draait zich naar de spiegel.)*

(Alles wordt donker. Video wordt afgespeeld (= flashback). De video is opgenomen op een boerderij. Het is enkel visueel. Geen gesproken delen. 2 kinderen en meerdere volwassen acteurs die in het stuk zelf niet op toneel komen. Enkel ma en pa hebben ook een rol in de film. Het verhaal van de flashback (die hier volgt) wordt in de video getoond. Ludo vertelt de flashback in het tempo van de video. Dit wordt niet expliciet tegen het publiek verteld, maar voor de spiegel. Het is een verwoording van zijn gedachtegang.)

Flash-back:

LUDO: Wij woonden - en nog altijd - op een boerderij. Ik was zes en Johanna negen. Onze ouders hadden veel werk en weinig tijd. Johanna en ik waren onafscheidelijk. Ik keek naar haar op. Ze was mooi, slim, grappig en verzond de leukste spelletjes. Ook toen bij 'het ongeluk'. Die dag speelde zij de prinses op de hooizolder. Ze zei dat ik de vijand moest verslaan om haar te redden. Onder vurige aanmoediging van Johanna zwaaide ik als een wilde met mijn stokkenzwaard. "Pas op!" riep ze. "Kijk achter je!" "De vijand is heel sterk! Ze zijn met velen! Ze laten je niet binnen!" Ik vocht wat ik kon. Ik zwaaide links en rechts en voor me uit. Maar ik werd van de schuur weggeduwd. "Pas op Vic! " riep ze opnieuw. "Ze duwen je achteruit! Je moet slim zijn!" Ik stond met mijn rug tegen de gevel van ons huis. In mijn strijdvaardigheid dook ik weg onder het raamkozijn en draaide me snel terug om. Papa's aansteker lag op de vensterbank. Vol overgave vocht ik me terug richting schuur. Moedig draaide ik de hoek om en in één rechte lijn rende ik de schuur binnen. "Ik ben er!" riep ik moedig. "Nu gaan ze er allemaal aan!" Vanaf toen ging alles heel snel. Ik hoorde Johanna gillen. De snijdende hitte duwde me met geweld de verstikkende schuur

uit en het erf op. Alles knisperde en knetterde. Johanna verscheen brandend in de open zolderdeur. Als een toorts viel ze naar beneden. Ik schreeuwde de hele boerderij bij elkaar. Iedereen kwam aangesneld. Eerst met emmers en doeken. Toen trok één van de knechten de tuinslang uit de stal. Hij spoot het water recht omhoog boven Johanna. Het leek alsof ze midden in een fontein lag: met verschroeide kleren tussen rode en zwarte loshangende flarden huid. Het erf werd één grote modderpoel. Met loeiende snelheid kwamen hulpdiensten het hof opgereden. Dokters en brandweerlui draafden heen en weer. En al die tijd bleef ik maar huilen. Niemand keek naar mij om. Ik stond helemaal alleen, op een erf vol uitgerookte paniek.

(Video blijft op kleine Ludo gericht die naar de situatie kijkt. Het licht wordt zachtjes terug op de volwassen Ludo gericht.)

(Ludo spreekt gewoon verder voor de spiegel. Niet naar het publiek gericht)

LUDO: Johanna lag maanden in het ziekenhuis met ernstige brandwonden, een schedelbreuk en inwendige bloedingen. Maar ze was er nog. Voor mij niet meer. Haar mooie gezichtje was veranderd in iets onherkenbaar grilligs, verfrommeld, gevlekt en uitdruktingsloos. Ze was half verlamd, had een wazig zicht, sprak haperend monotoon met een rauwe stem. Niets leek nog op die glansrijke prinses.

(Video stopt.)

(Ludo draait zich langzaam om naar het publiek terwijl het beeld van de flashback langzaam weg deint, spreekt vervolgens verder tegen het publiek.)

Thuis konden we niet voor haar zorgen. Mijn ouders gaan sindsdien elke zaterdag op bezoek. Heel in het begin ging ik mee naar de instelling. Maar de bezoeken waren een marteling. Ik kon haar niet aankijken. Daarbij, er stond een muur van wederzijdse afkeer tussen ons. Al snel ging ik nooit meer mee. Vanaf toen ging ik nergens meer heen.

...

Ik denk dat het ergens in die periode begonnen is. Het klonk als een zacht melodietje in mijn oor. Een stemmetje als kabbelend fris water.

(Zacht stemmetje komt onder een frivool geluid op scène.)

ZACHTE: Dag Ludovic!

LUDO: Hey!

(Zachte draait om Ludo heen, plaagt hem en neuriet. Ze hinkelt.)

ZACHTE: Zin om mee te spelen?

LUDO: Zeker!

(Ze spelen samen. Ludo gooit de blok.)

3... 1...2...3 *(Ludo springt)*

ZACHTE: Je trapte op de lijn!

LUDO: Niet waar!

ZACHTE: Jawel! Mijn beurt! ... (*Zachte duwt speels Ludo weg*)

(Zacht stemmetje speelt verder – Ludo richt zich naar het publiek)

LUDO: Het verstoorde mijn gedachten. Ik moest eraan wennen. Maar meteen hield ik van haar. Ik noemde haar : “Zacht stemmetje”. Ze werd al vlug mijn beste maatje. Als niemand het zag konden we uren met elkaar praten.

(Ludo en Zacht stemmetje gaan naast elkaar op het bed zitten.)

ZACHTE: Waar hou jij het meest van?

LUDO: Van jou!

ZACHTE: Och, doe niet zo gek!

LUDO: Wat is jouw mooiste droom?

ZACHTE: Het liefst zou ik kunnen toveren. Dan toverde ik alles weg wat lelijk is. Voor altijd ! Alleen de mooie dingen blijven over. En dan wonen wij twee, samen op een eiland, in een kasteel zonder vijanden. De zon schijnt elke dag en wij veranderen niet. We blijven altijd zoals we nu zijn. En altijd spelen we nieuwe leuke verhalen.

LUDO: En dan zwemmen we rond het eiland. Het water zorgt voor afkoeling. En het smaakt naar geluk. Het water maakt onze huid helemaal glad en zacht...

(Ludo kijkt dromerig voor zich uit.)

En dat blijft altijd duren...

ZACHTE: Altijd!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze